

— Его туй е което графинята не ми исповѣда, казва той като тряснѣтъ. Това е онуй дѣто казватъ Френцитѣ « *vouler son confesseur*, (да краде отъ духовника си). » Кой знае защо ся е вдала. Може да е помыслила, като тя знае, че си каджрентъ да дигнешъ на главѣтъ си всичкѣтъ гостилницѣ, че може най по-слѣ и да ѣхъ убіешъ, ако не бы склопила. . . . Уплашила ся е. . . . да не бы да стане врява въ стаитѣ ѣ и ся раздрѣнкатъ работы. . . Но исповѣдувамъ ти че туй което чувамъ много мя очудва. А знаѣхъ добръ че не лъжешъ. . . Но знамъ пакъ и неѣхъ тѣй добръ, щото ми ся вижда невѣроятно. Наистинѣхъ сърцето на женѣтъ е бездна.

— Графинята, извыка Волскый е най лошавата отъ всички.

Докторѣтъ поклати главѣ. Що ся о-кайвашъ чакъ толкозь, пріятелю? Лъжешъ ся ако ѣхъ считаешъ за най лоша отъ всички; защото наистинѣхъ истеглилъ си отъ неѣхъ нѣщо лоше. Но ты ѣхъ не познавашъ каква е. Графинята е жена горда, свое-нравла, не боязлива; кояко прави всичко за онѣзи които обыча, безъ да ще да знае за другытъ; по нѣкога ся подхлѣз-